

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii**

**Concurs de admitere în magistratură
martie-iulie 2018**

**PROCES VERBAL
de motivare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept procesual civil**

24 mai 2018

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept procesual civil, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 18 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, referitoare la baremul stabilit pentru proba eliminatorie de tip grilă la materia: Drept procesual civil.

Au fost formulate contestații de către 22 candidați, cu privire la 15 întrebări:

Întrebarea 26 G1 (31-G2; 30-G3; 47-G4) - contestată de 3 candidați

Întrebarea 27 G1 (49-G2; 44-G3; 31-G4) - contestată de un candidat

Întrebarea 30 G1 (33-G2; 38-G3; 42-G4) - contestată de un candidat

Întrebarea 32 G1 (30-G2; 45-G3; 49-G4) - contestată de 3 candidați.

Întrebarea 33 G1 (41-G2; 39-G3; 50-G4) - contestată de un candidat

Întrebarea 34 G1 (43-G2; 37-G3; 41-G4) - contestată de 2 candidați.

Întrebarea 36 G1 (36-G2; 29-G3; 48-G4) - contestată de 4 candidați.

Întrebarea 39 G1 (44-G2; 43-G3; 43-G4) - contestată de 2 candidați.

Întrebarea 40 G1 (50-G2; 48-G3; 39-G4) - contestată de un candidat

Întrebarea 42 G1 (38-G2; 42-G3; 34-G4) - contestată de un candidat

Întrebarea 44 G1 (42-G2; 50-G3; 44-G4) - contestată de 3 candidați.

Întrebarea 47 G1 (46-G2; 33-G3; 37-G4) - contestată de 2 candidați.

Întrebarea 48 G1 (27-G2; 46-G3; 46-G4) - contestată de 2 candidați.

Întrebarea 49 G1 (26-G2; 47-G3; 45-G4) - contestată de 2 candidați.

Întrebarea 50 G1 (48-G2; 41-G3; 36-G4) - contestată de un candidat.

Comisia de contestații a decis, cu unanimitate, respingerea, ca neîntemeiate, a contestațiilor formulate de candidați.

Comisia de contestații a avut în vedere următoarele argumente:

La întrebarea 26 G1 (31-G2; 30-G3; 47-G4) au formulat contestație 3 candidați, care au susținut că răspunsul de la litera C nu este corect, deoarece administrarea probelor prin comisie rogatorie este o excepție de la principiul nemijlocirii; nu principiul este cel care determină excepția, ci legea este cea care o determină, în mod expres.

Contestația nu este întemeiată, întrucât, potrivit art. 16 C. proc. civ., care consacră principiul nemijlocirii, probele se administrează de către instanța care judecă procesul, cu excepția cazurilor în care legea stabilește altfel. Ca atare, principiul nemijlocirii permite situații în care administrarea probelor nu este făcută direct de către instanța care judecă procesul.

La întrebarea 27 G1 (49-G2; 44-G3; 31-G4) a formulat contestație un candidat, care a susținut că varianta A este incompletă, soluția corectă fiind aceea de respingere a cererii formulate de reclamant ca fiind făcută de o persoană fără calitate procesuală activă.

Contestația nu este întemeiată

Lipsa mențiunii indicate de candidat în varianta A de răspuns nu este de natură să afecteze corectitudinea răspunsului.

La întrebarea 30 G1 (33-G2; 38-G3; 42-G4) a formulat contestație un candidat, care a susținut că varianta A de răspuns nu este corectă, deoarece nu ține seama de situația de excepție de la art. 104 alin. (2) C. proc. civ., în care valoarea impozabilă a imobilului nu este stabilită.

Contestația nu este întemeiată.

Varianta A de răspuns reproduce regula instituită de art. 104 alin. (1) C. proc. civ. privind determinarea competenței după valoarea obiectului cererii, în cererile în materie imobiliară, în funcție de valoarea impozabilă a imobilului și nu se referă la situația de excepție prevăzută de art. 104 alin. (2) C. proc. civ.

La întrebarea 32 G1 (30-G2; 45-G3; 49-G4) au formulat contestație 3 candidați, susținând că varianta B de răspuns nu este corectă, deoarece, potrivit art. 138 alin. (6) C. proc. civ., suspendarea judecării constituie o soluție cu privire la excepția litispendenței; în plus, după reluarea judecării suspendate, excepția va fi soluționată prin admitere sau respingere.

Contestațiile nu sunt întemeiate.

Conform art. 138 alin. (6) C. proc. civ., atunci când unul dintre procese se judecă în recurs, iar celălalt înaintea instanțelor de fond, acestea din urmă sunt obligate să suspende judecata până la soluționarea recursului. Așadar, instanțele de fond nu soluționează excepția litispendenței, fiind obligate să dispună suspendarea judecării. De asemenea, răspunsul de la varianta B nu solicită candidaților să anticipeze soluția instanței asupra excepției în cazul reluării judecării după suspendare.

La întrebarea 33 G1 (41-G2; 39-G3; 50-G4) a formulat contestație un candidat, care a considerat că răspunsul de la litera A nu este corect, în raport cu art. 85 C. proc. civ., potrivit căruia împuternicirea dată mandatarului care nu are calitatea de avocat se dovedește prin înscris autentic, care se depune în original, iar nu în copie legalizată.

Contestația nu este întemeiată.

Răspunsul de la litera A este corect în raport cu dispozițiile art. 151 alin. (1) C. proc. civ., conform căruia, când cererea este făcută prin mandatar, se va alătura procura în original sau în copie legalizată. Articolul 85 C. proc. civ. reglementează forma mandatului, iar dispozițiile art. 151 alin. (1) C. proc. civ. au în vedere dovada mandatului.

La întrebarea 34 G1 (43-G2; 37-G3; 41-G4) au formulat contestație 2 candidați, care au susținut că și varianta C de răspuns este corectă, deoarece nu poate fi pus semnul egalității între noțiunea de acte de procedură și noțiunea de dovezi și, oricum, este la aprecierea instanței care judecă o nouă cerere, dacă părțile se pot folosi de dovezile administrate anterior, în cererea perimată.

Contestațiile nu sunt întemeiate.

Varianta C de răspuns contravine dispozițiilor art. 422 alin. (2) C. proc. civ., conform cărora părțile pot folosi dovezile administrate în cursul judecății cererii perimate, în măsura în care noua instanță socotește că nu este necesară refacerea lor; încuviințarea și administrarea dovezilor se realizează prin acte de procedură.

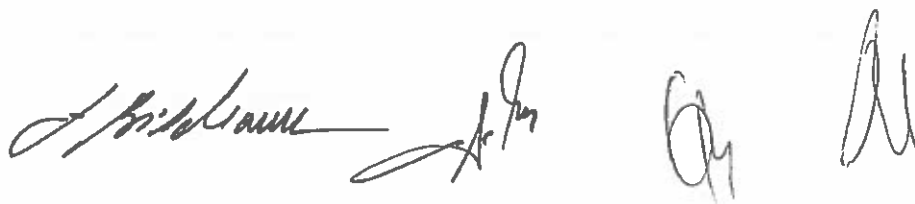
La întrebarea 36 G1 (36-G2; 29-G3; 48-G4) au formulat contestație 4 candidați, care au susținut că varianta C de răspuns nu este corectă, deoarece nu se specifică în conținutul acestei variante că renunțarea la dreptul subiectiv pretins a fost făcută de reclamantul din cererea principală. S-a mai arătat că varianta C este ambiguă, inducând ideea unui drept de opțiune al instanței de judecată de a soluționa sau nu cererea reconvențională. S-a susținut și că varianta B ar fi corectă, deoarece raportat la art. 209 și art. 204 C. proc. civ., în cazul modificării cererii de chemare în judecată, cererea reconvențională trebuie depusă în termenul prevăzut pentru depunerea întâmpinării, respectiv cu cel puțin 10 zile înaintea termenului fixat.

Contestațiile nu sunt întemeiate.

Varianta C de răspuns este corectă, calitatea părților neputând fi confundată în funcție de formularea sau nu în proces a unei cereri reconvenționale. De asemenea, sintagma „va putea fi soluționată” nu poate fi interpretată în sensul că se conferă un drept de opțiune instanței, ci în sensul că renunțarea reclamantului la dreptul subiectiv pretins nu constituie un impediment pentru soluționarea cererii reconvenționale.

Varianta B de răspuns nu este corectă, întrucât pentru depunerea cererii reconvenționale în cazul modificării cererii principale, legiuitorul instituie o regulă specială prin art. 209 alin. (6) C. proc. civ., în sensul că aceasta se va depune până la termenul de judecată încuviințat părâtului în acest scop de către instanță. Prin urmare, regula generală prevăzută de art. 209 alin. (4) C. proc. civ. nu este aplicabilă în acest caz.

La întrebarea 39 G1 (44-G2; 43-G3; 43-G4) au formulat contestație 2 candidați. Unul dintre candidați a susținut că și varianta C este corectă, făcând referire la art. 222 alin. (1) C. proc. civ., care prevede că amânarea judecății pentru lipsă de apărare poate fi dispusă la cererea părții interesate, iar al doilea candidat a susținut că varianta C este greșită, deoarece amânarea poate fi dispusă și din oficiu.

Contestațiile nu sunt întemeiate.

Varianta C de răspuns nu este corectă, deoarece amânarea judecării poate fi dispusă la cererea unei părți, în condițiile art. 222 alin. (1) C. proc. civ., numai pentru lipsă de apărare, ipoteză ce nu se regăsește în enunțul acestei variante. În egală măsură, amânarea judecării poate fi dispusă și din oficiu de către instanța de judecată ori prin învoiala părților, așadar nu doar la cererea unei părți.

La întrebarea 40 G1 (50-G2; 48-G3; 39-G4) a formulat contestație un candidat, care a susținut că varianta A de răspuns nu este corectă, deoarece încheierea prin care se dispune admiterea în principiu a cererii de intervenție nu soluționează excepții, incidente ori alte chestiuni litigioase conform art. 235 C. proc. civ.

Contestația nu este întemeiată.

Varianta A de răspuns este corectă, chestiunea tranșată printr-o încheiere de admitere în principiu a cererii de intervenție având caracter litigios în sensul art. 235 raportat la art. 61 și urm. C. proc. civ.

La întrebarea 42 G1 (38-G2; 42-G3; 34-G4) a formulat contestație un candidat, care a susținut că varianta A nu este corectă, deoarece excepția autorității de lucru judecat poate fi invocată, potrivit art. 432 C. proc. civ., în orice stare a procesului, chiar și înaintea instanței de recurs.

Contestația nu este întemeiată.

Varianta A de răspuns este corectă, deoarece modul de formulare a cerinței și a variantei de răspuns analizate nu exclude posibilitatea invocării excepției autorității de lucru judecat și înaintea instanței de recurs. Prin urmare, excepția poate fi invocată direct în fața instanței de recurs, cu atât mai mult, oricând, în fața primei instanțe.

La întrebarea 44 G1 (42-G2; 50-G3; 44-G4) au formulat contestații 3 candidați, care au susținut că și varianta de răspuns B este corectă, deoarece mărturisirea judiciară poate fi și spontană, iar în procedura de ascultare a judecătorului recuzat, acesta poate face un act de mărturisire spontană.

Contestațiile nu sunt întemeiate.

Varianta B de răspuns nu este corectă, deoarece, conform art. 348 alin. (1) C. proc. civ., constituie *mărturisire* recunoașterea de către una dintre părți a unui fapt pe care partea adversă își întemeiază pretenția sau apărarea. Judecătorul recuzat nu are calitatea de parte în proces, iar ascultarea acestuia în procedura de soluționare a recuzării nu poate fi asimilată unei mărturisiri și nici nu constituie o probă judiciară.

La întrebarea 47 G1 (46-G2; 33-G3; 37-G4) au formulat contestații 2 candidați, care au susținut că și varianta C de răspuns este corectă față de dispozițiile art. 511 alin. (1) pct. 4 C. proc. civ., care fac trimitere la „data rămânerii definitive a hotărârii de sancționare disciplinară” ca fiind un moment obiectiv de calculare a termenului de revizuire.

Contestațiile nu sunt întemeiate.

Varianta C de răspuns nu este corectă, deoarece, conform art. 511 alin. (1) pct. 4 C. proc. civ., în acest caz de revizuire, legiuitorul a prevăzut posibilitatea părții interesate de a formula revizuire într-un termen care se raportează la două repere: unul subiectiv – de o lună calculat de la data la care partea a luat cunoștință de hotărârea prin care a fost sancționat disciplinar definitiv judecătorul; unul obiectiv – cel mai târziu într-un an de la data rămânerii definitive a hotărârii de sancționare disciplinară. În niciun caz, termenul de o lună în care poate fi formulată cererea de revizuire nu începe să curgă de la data rămânerii definitive a hotărârii de sancționare.

La întrebarea 48 G1 (27-G2; 46-G3; 46-G4) au formulat contestații 2 candidați. Un candidat a susținut că varianta A de răspuns nu este corectă, deoarece art. 718 alin. (1) C. proc. civ. prevede că instanța se pronunță cu privire la contestația la executare prin hotărâre, fără a preciza că aceasta este executorie. Ambii candidați au susținut că varianta B de răspuns este corectă, deoarece reproduce textul articolului 715 alin. (4) C. proc. civ.

Contestațiile nu sunt întemeiate.

Varianta A de răspuns este corectă. Caracterul executoriu al încheierilor instanței de executare este stabilit cu valoare de principiu de art. 651 alin. (4) C. proc. civ., nefiind necesar ca acest aspect să fie reluat în dispoziții ulterioare, iar excepțiile de la acest principiu trebuie să fie reglementate expres.

Varianta B de răspuns nu este corectă, deoarece termenul de 15 zile reglementat de art. 715 alin. (4) C. proc. civ. curge, oricare ar fi dreptul real valorificat, de la efectuarea vânzării ori de la data predării silite a bunului, iar nu de la momentul luării la cunoștință de efectuarea acestora.

La întrebarea 49 G1 (26-G2; 47-G3; 45-G4) au formulat contestații 2 candidați, care au susținut că și varianta B de răspuns este corectă, atâta vreme cât nu se precizează că ordonanța președințială se soluționează „numai de” judecătorească sau „și de” judecătorească.

Contestațiile nu sunt întemeiate.

Varianta B de răspuns nu este corectă, deoarece din modul în care aceasta este formulată rezultă că se conferă competență materială exclusivă judecătorească pentru soluționarea ordonanței președințiale în primă instanță, ceea ce este fals, întrucât, potrivit art. 998 C. proc. civ., cererea de ordonanță președințială se soluționează de către instanța competentă să se pronunțe în primă instanță asupra fondului dreptului.

La întrebarea 50 G1 (48-G2; 41-G3; 36-G4) a formulat contestație un candidat, care a susținut că varianta C de răspuns nu este corectă, deoarece nu precizează că suspendarea executării hotărârii de evacuare poate fi dispusă în condițiile art. 1045 alin. (1) teza a II-a C. proc. civ., adică „în condițiile legii”, așa cum s-a precizat în finalul răspunsului de la varianta B.

Contestația nu este întemeiată. Varianta C de răspuns este corectă prin raportare la dispozițiile art. 1045 alin. (1) teza a II-a C. proc. civ., care prevăd că în procedura evacuării pentru neplata chiriei sau a arenzii, prin excepție de la teza I a aceluiași alineat, se poate dispune suspendarea hotărârii de evacuare. Varianta de răspuns trimite la ipotezele în care poate fi dispusă suspendarea hotărârii de evacuare, iar nu la condițiile în care aceasta poate fi obținută.

De asemenea, comisia de contestații a respins, în unanimitate, contestația formulată de Simion Daniela-Lavinia, întrucât aceasta nu a indicat întrebările contestate și nu a motivat contestația.

Comisia de contestații,

L. Bălanu
_____
[Signature]
_____
[Signature]
_____
[Signature]
_____